

Smutná píseň o česači bavlny

Hromosvod

Sen se mi zdál, že nemoh' jsem už dál,
hlava se mi točila a já se jen smál,
smál jsem se životu, co jsem dosud žil,
jindy než ve snu bych na něj nemyslil.

Narodil jsem se v zaprášenym domu,
nevím už kdy a ani nevím komu,
sotva jsem se rozkoukal, už jsem šel na pole,
česal jsem bavlnu pořád v jednom kole.

Tam na těch polích uvěřil jsem v Boha,
když poslali mě do školy a já z ní vzal roha,
utekl jsem do hor bez jídla a mapy,
za pár dnů mě našli šerifovi chlapi.

Odvedli mě dolů a tam mě krutě zbili,
musel jsem pak pracovat, dokud jsem měl síly,
spal jsem jen pár hodin a jed jsem jednou denně
a to bylo těžký, těžký zatraceně.

A tak jsem jednou v létě ukořistil pušku,
samotnýho šéfa vzal jsem si na mušku,
akce povedla se, zmizel jsem jim v lese,
jenže jsem moc stahanej a kůň mě sotva nese.

Usínám v sedle a hlava se mi točí,
šerif z mi stopy nespustí oči
a už vidím jezdce, jak se za mnou ženou
a pak vostrou kulku z pušky vypálenou.

Ještě cítím ránu a pak vidím záři,
malinkýho pána s úsměvem na tváři,
podává mi ruku, že mě tady vítá,
okolo něj krásnej bílej anděl lítá.